

פניני בית לוי

שע"י ביה"כ "בית לוי", רח"י יוסף חכמי 48, מדורגי בית וגן ירושלים

נערך מספרו החדש של הרב שליט"א פניני בית לוי - חלק ב

לרכישת הספר חייגו | 058666447 | 0507658052

מאמר הרב

הקרבה עצמית

הפרשה עוסקת בעקר בקרבנות, בכל סוגי הקרבנות. מעניין שבתחלת הפרשה, התורה עוסקת בענייני הקרבנות וכתוב כך: "דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן בהמה, מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם". לכאורה נשאלת השאלה: מה פרוש "אדם כי יקריב מכם"? מי מקריב? האדם ודאי מקריב. אבל את מה האדם מקריב? את הקרבן. היה מתאים יותר לומר - "כי יקריב האדם קרבן לה'". מה זה "אדם כי יקריב מכם"? מה מקריב האדם משלו ומעצמו? שאלה נוספת - ידוע שתורה מלשון הוראה. אנוחנו לומדים את התורה הקדושה כדי ללמד לחיי הימיום, כדי שנוכל לעבד את ה' לקחת כל מיני הנהגות מהתורה הקדושה. היום לצערנו אין לנו בית מקדש. כבר קרוב לאלפים שנה שהוא חרב, ואנוחנו לא יכולים להקריב קרבנות. אם כן, מה שיכת היום כל הפרשה הזאת שעוסקת בקרבנות? הרי אנוחנו לא יכולים להקריב את הקרבנות. אך אם נתבונן בפסוק נראה שהכל ממש מישב הפלא ופלא. התורה הקדושה אומרת - "אדם כי יקריב מכם קרבן לה'". זאת אומרת שהקרב"ה רוצה מהאדם שהוא יקריב לא את בעל החיים, אלא את עצמו! "אדם כי יקריב מכם". אדם צריך להקריב מעצמו וזה יחשב קרבן לה'.

לפי זה אפשר להבין את ההמשך. אם האדם מקריב מעצמו, זה יהיה קרבן לה', אבל "מן הבהמה, מן הבקר ומן הצאן - תקריבו את קרבנכם". האדם חושב שהעקר הם הבהמה, בעלי החיים והצאן. זה "קרבנכם". קרבן שלכם. מתי זה "קרבן לה'?" "אדם כי יקריב מכם". אם האדם מקריב מעצמו זה הופך להיות קרבן לה'. האדם צריך להבין שהקרבן לא הוא החשוב, חשובה הכוונה וההבנה שאדם מקריב באופן סמלי כדי להקריב מעצמו לה'. הקרבן הוא רק אמצעי.

אכן, הפסוק מסים במילים: "אם עלה קרבנו מן הבקר וזכר תמים יקריבו אל פתח אהל מועד יקריב אותו לרצונו לפני ה'". את מה האדם מקריב? את הרצון שלו. אם זה לרצונו זה לפני ה'. נמצא שבפעם כל הענין הזה של הקרבנות שיש גם לימינו, למרות שאנוחנו לא יכולים להקריב קרבנות ואין בית מקדש. אדם שעושה מעשה טוב, אדם שמקריב משלו, אדם שמתאמץ לקדש שם שמים, אדם שמוותר על תענוגות העולם הזה, זה נחשב בשביל הקב"ה קרבן! ולא צריך לעשות מעשה גדול, מעשה בסדר גדול שהאדם יכול להתפאר בו. גם דבר קטן שהאדם מתאמץ בו, יחשב לו קרבן שהוא הקריב לקב"ה. זה יכול להתבטא בכל מיני אפנים בחיי היומיום של האדם.

נחן למשל דגמה פשוטה - כל אחד קשה לו לקום בבקר. מי יכול לקום ולומר שהוא גם בלי בעיה? ודאי שכל אחד עם היצר הרע שלו, עם הקשי שלו להתעורר בבקר. ברגע שאדם מתגבר על התאוה של השנה, קם כארי והולך לעבד את הקב"ה - הוא הקריב קרבן, הקריב את השנה שלו לקב"ה. או בנושא האכילה, ודאי שצריך לאכול, זה לצורך עבודת ה', אבל לפעמים אדם מתחשק לו לאכול דבר תאוה, דבר שאולי הוא

לא בהכשר טוב והוא חושק בו כל כך, רוצה למלא את כוסו ולאכל את הדבר הזה, אבל ברגע האחרון הוא אומר - לא, אני יודע שזה לא לרצונו של הקב"ה, אני יודע שלפי ההלכה זה ספק, בעיה. הוא מתגבר ובסופו של דבר הוא פורש. אומר לו הקב"ה - עכשו ברגע זה הקרבת קרבן, עכשו אתה חביב, אתה בעצמך נחשב לקרבן. זו המשמעות של פרשת הקרבנות שמלמדת אותנו שכל אדם באשר הוא שם יכול להקריב קרבן לקב"ה.

יום אחד הגיעה ילדה בת עשר לחנות תכשיטים ואמרה למוכר: "אני רוצה לקנות שרשרת יפה, אתה יכול להראות לי דגמאות?" המוכר לא הגיב לה. ילדה קטנה, ממתי היא קונה תכשיטים? היא ודאי לא רצינית. לבסוף החליט שאם היא כבר באה, הוא יראה מה היא רוצה. הילדה הסתכלה בסחורה וראתה תכשיט שמאד מצא חן בעיניה. היא אמרה למוכר: "אני רוצה את התכשיט הזה, אתה יכול להביא לי אותו?"

אמר לה המוכר: "את יודעת שהתכשיט הזה הוא מזוהב, והוא יקר מאד?" השיבה הילדה: "כן, אני רוצה את התכשיט הזה". המוכר מחכה לראות אם בכלל יש לה כסף, ואז היא הוציאה שקית מלאה מטבעות, שמה אותה על הדלפק ואמרה לו: "תדע לה, אדוני המוכר, יש לי אחות גדולה שמטפלת בי".

הילדה מספרת של"ע ההורים שלה נפטרו, ואחותה הגדולה נחשבת לה ולאחיה כמו אבא ואמא, ובמשך שנים היא מגדלת אותם ודואגת להם להכל. היא והאחים שלה החליטו, אחרי כמה שנים שהם חסכו פרוטה לפרוטה, שהם רוצים להפתיע אותה, לשמח אותה ולקנות לה מתנה ליום ההולדת. "החלטנו שהמתנה תהיה תכשיט מזוהב, אז הנה הכסף".

המוכר רוקן את השקית, ספר את הכסף במהירות וראה שהסכום לא מגיע אפילו למאתים שקל, והתכשיט הזה שזה כמה אלפים. אבל המוכר התרגש כל כך מהתמימות של הילדה ומשוב הלב שלה, שאמר לה: "התכשיט הזה של אחותך. קבלת אותו. אפילו לא צריך את המטבעות". הילדה שמחה ולקחה את התכשיט. בשעות הערב הגיעה בחורה לחנות ואמרה למוכר: "קח את התכשיט הזה בחזרה. אני יודעת שהתכשיט הזה שזה הרבה ולא שלמו עליו. אני לא רוצה שיהודי יפסיד בגללי, בבקשה, תקח אותו בחזרה". אמר לה המוכר: "שלמו לי על התכשיט". השיבה לו הבחורה: "אני יודעת שלאחותי הקטנה אין כסף. אולי כמה מטבעות, אבל לא בשווי של התכשיט הזה". המשיך המוכר ואמר לה: "שלמו לי על התכשיט".

פלא פלאים, הרי באמת לא שלמו. הסביר המוכר לבחורה: "תדעי לה שתכשיט הוא לא דבר נצרך או חיוני, הוא לוקוסוס. אדם שחי מהיד לפה, לא ירשה לעצמו לקנות תכשיטים. תכשיט קונה אדם שחי ברוחה. פעם ראשונה שאני נפגש בכזה מקרה, שבאה ילדה ונותנת מהפרוטות שהיא אספה, שהם ממש חלק מה'כדי לחיות' שלה, בשביל תכשיט במתנה לאחותה. בשבילי זה שזה הון וזעפות. התרגשתי מאד והחלטתי שזה התשלום עבור

אדם שמקריב משלו, אדם שמתאמץ לקדש שם שמים, אדם שמוותר על תענוגות העולם הזה, זה נחשב בשביל הקב"ה קרבן! ולא צריך לעשות מעשה גדול, מעשה בסדר גדול שהאדם יכול להתפאר בו. גם דבר קטן שהאדם מתאמץ בו, יחשב לו קרבן שהוא הקריב לקב"ה"

המשך

בעמוד 3 <<

ע"פ לוח נוח "אור זמני ירושלים"	ע"פ לוח נוח "אור זמני ירושלים"	ע"פ לוח נוח "אור זמני ירושלים"	ע"פ לוח נוח "אור זמני ירושלים"	ע"פ לוח נוח "אור זמני ירושלים"	ע"פ לוח נוח "אור זמני ירושלים"
18:25	19:37	20:24	לע"פ יצחק שם טוב בן שרה ז"ל	לע"פ שאול חי בן מרים ז"ל	לע"פ ישראל בן חביבה ז"ל
דוד בן השאנה ז"ל	רחל בת שושנה ע"ה	לע"פ רחל בת שושנה ע"ה	לע"פ רחל בת שושנה ע"ה	לע"פ רחל בת שושנה ע"ה	לע"פ רחל בת שושנה ע"ה

סעודה ששנתה חיים

לעומתם בברכה חמה. הבטתי במחזה כמהופנט, מעודי לא ראיתי סעודת שבת באווירה ביתית וחמימה כזאת. כל הילדים לבושים בקפידה, האב בראש השולחן מנעים באמירת 'שלוש עליכם', ולאחר מכן מקדש על היין כשהוא מטעים כל מילה במתיקות...

הבטתי כמחושמל במתרחש, באווירה הטובה והביתית, בחום המשפחתי המענג, בהווי הרוחני הקסום, ושכחתי את עצמי. לפתע הבטתי מבט חטוף בשעון, ואז גיליתי את דבר האיחור הנורא. השעה חמישה לשמונה!!! בעוד חמש דקות עללי להיות במקום אחר, מרוחק קמעא, לפעולת חיסול דרמטית. ידעתי כי שותפי לבטח כבר ממתין לי שם, ואין לי כל דרך לתקשר אתו, להודיעו על האיחור. אובד עצות ועשתונות קמתי ויצאתי מהבית לכיוון המקום המוסכם, והגעתי באיחור

הבטתי במחזה כמהופנט, מעודי לא ראיתי סעודת שבת באווירה ביתית וחמימה כזאת. כל הילדים לבושים בקפידה, האב בראש השולחן מנעים באמירת 'שלוש עליכם', ולאחר מכן מקדש על היין כשהוא מטעים כל מילה במתיקות

בלתי נסלח של 25 דקות תמימות.

המקום, למותר לציין, היה ריק מאדם. רכב המחבל כנראה עבר כבר מזמן, וגם את חברי למשימה לא ראיתי. התבוננתי בכל עברי הזירה, ודי מהר הבנתי כי לפני כמה דקות היתה כאן חוליית טרור מיומנת... מאוחר יותר הסתבר, כי תוכנית החיסול שלנו נודעה למחבלים, והם טמנו לנו מארב. חברי למשימה נרצח בידיהם המגואלות בדם, השם יקום דמו, ועד היום מפעילי אינם מבינים כיצד אני ניצלתי מאש התופת שטמנו לנו".

האיש ניגב דמעה סוררת, התעשת מהתרגשותו והמשיך: 'הסיפור הזה הפך אותי לשבר כלי. כל נסיונות השיקום שלי עלו בתוהו, ולכן שוחררתי מ'המוסד' מצויד בפנסיה נדיבה, מהרהר כל העת בסעודת השבת הנפלאה שזכרונה לא ישכח ממני, הסעודה שהצילה את חיי... סעודת השבת הזו חוללה בנפשי תמורה כזו, שלא מצאתי מנוחה עד שנרשמתי לסמינר שהתקיים בשבת, כל כך רוצה ושואף לחוש שוב את המתיקות ההיא".

"זו היתה תחילת הדרך, ההמשך ברור ולא אלאה אותך. כמו ב'מוסד' כך בתפקידי הרוחני, שאפתי למצוינות והעפלה לשיאים. אני עדיין לא שם", אמר האיש הזר וחיך לראשונה חיוך קטן, "אך אני ממשיך לחתור גבוה...". "כיצד היה נראה המארח שלך?" - שאל ר' מרדכי מיד, "האם היה לו זקן באורך בינוני, האם מול שולחן הסלון ניצב שעון קיר גדול?". "אכן כן", השיב האיש, "מאיפה אתה יודע?!". לנוכח עיניו הנדהמות, החל ר' מרדכי בוכה חרישית. "כבר נפגשנו פעם", אמר בשקט, "האיש שאירח אותך הוא אבי המנוח. הוא גר בכתובת שהזכרת... היטבת לתאר את סעודות השבת עליהן גדלתי, אני אחד משלושת הבנים שהסבו אתך לסעודה, ושתי הבנות הן שתי אחיותיי... זה בטוח הוא!" קרא נרגש ונסער...

סיפור זה, שמופיע בספר 'ניצוצות', מראה לכולנו מה כוחה של פעולת חסד אחד שעשויה להותיר חותם בלי ימחה, להוביל אנשים לשינויים מרחיקי לכת בחייהם. זו השפעתה של סעודה אחת על אדם זר, וקל וחומר שפעולות שנעשה עם הקרובים אלינו, יחזקו את ליבם ונפשם במצבים קשים בהם הם שרויים, ומבשרך אל תתעלם והקרוב קרוב קודם, ודאי שמצוה לעזור לכל אדם באשר הוא, אבל לא צריך לחכות למקרים מיוחדים, כל עזרה קטנה לאדם קרוב, יכולה לחולל שינוי גדול.

השתתפותו של מתפלל לא מוכר במנין הוותיקין הוותיק בשכונת 'סטמפורד היל' בלונדון, אינה תופעה נפוצה. מה עוד, שהאיש נראה זר ומנוכר להווי המקום והסביבה, איש לא הכירו ולא ידע את זהותו, אם כי חזותו העידה עליו כי הוא יודע ספר וירא שמים. האיש לא סיפק כל מידע, נותר שקט ומופנם, ואיש לא עמד על טיבו. כשהתעניינו בו, הגיב האיש במשיכת כתפיים רפה וחיוך נבוך, ופיו נותר סגור וחתום.

אחד ממתפללי בית הכנסת, יהודי בשם ר' מרדכי, גמר ואמר לעשות כל מאמץ כדי לפצח את התעלומה, ומשלא עלה בידו הדבר גם כעבור כמה חודשי מאמץ - החליט לקבוע חברותא ללימוד משותף עם האיש הזר מדי יום, בנסיון לגלות את פתרון חידתו. אך דווקא הלימוד המשותף העצים את התעלומה: התברר שמדובר בגאון תורני בקנה מידה נרחב. אם כן מי האיש, ומה סיפורו?! ויהי באחד הימים, גילה האיש את שמו, ור' מרדכי ניצל את ההזדמנות ומיד נכנס עמו בשיחה. המשיך לדובב, התעניין בכנות, עד שהאיש פתח את סגור לבו בסיפור חיים מדהים חובק עולם, שר' מרדכי נדהם לגלות כי גם לו עצמו יש חלק בו...

"הגעתי הנה בשל מחלת רעייתי, הנמשכת כבר הרבה זמן", נאנח האיש, "יש כאן טיפול מיוחד המתאים לה, אולי יוכל להקל על סבלה. אך לא תמיד עסקתי במה שאני עוסק היום..." - פתח צוהר לעולמו האישי הפנימי, והחל לספר: "נולדתי בארץ ישראל להורים שומרי מסורת, אך לא זכיתי לגדול על קיום המצוות באדיקות. גדלתי בסביבה מסורתית, ולאחר השחרור מהשירות הצבאי בהצטיינות - קיבלתי הצעת עבודה ב'מוסד לביון ולתפקידים מיוחדים'. תחת מעטה חשאיות ולאחר אימונים מפרכים - נשלחתי למשימות ביטחוניות ברחבי תבל, עליהן כמובן לא אוכל להרחיב..."

האיש נאנח קלות, והמשיך: "נבחרתי לשמש כשליח נאמן למשימות מיוחדות ורגישות, בכל זמן ובכל רחבי תבל. הממונים עליי היו מרוצים ממני, בתיקי האישי הצטברו ביקורות מחמיאות ואותות גבורה. באחת הפעמים, נשלחתי בצוותא עם חבר נוסף למשימה מורכבת ומסוכנת במיוחד: להתחקות אחרי אחד מראשי הטרור השווה בציריך - בירת שווייץ, להגיע אליו ולהורגו. אני וחברי נשלחנו למשימה בטיסות נפרדות, שכרנו לעצמנו דירות נפרדות והתחלנו במעקב.

חלק עיקרי מהצלחת הפעולה, הוא שלא יהיה קשר בין שני הסוכנים העוסקים בה, כדי למנוע את חשיפתם. לכן, חילקנו מראש את שעות המעקב בינינו, ורק כשהמעקב הושלם וקיבלנו הנחיה לבצע את המשימה, יצרנו קשר מאובטח, וסיכמנו: המחבל יוצא מדי ערב בשעה 8:00 ממסעדה פלונית, ופונה בצומת ימינה. הריגתו היא ענין של פיקוח נפש ללא צל של ספק, ולפיכך קבענו שנמתין לו בליל שבת הקרובה, בשעה 8:00 בדיוק, מיד לאחר הפניה ימינה, כשרכבו יעבור את הצומת - ניצמד אליו אני וחברי מימין ומשמאל, נבצע את הפעולה וניעלם מהזירה תוך שניות..."

ביום ששי בבוקר התעוררתי מוקדם, לאחר לילה טרוף שינה. 'היום הוא רגע המשימה' - הזכרתי לעצמי, וכדי להפיג את המתוחות יצאתי לחנות גדולה, לקנות מעט מזון ליומיים הקרובים, בדגש על סעודות השבת שאסעד לבדי לאחר הפעולה. בעודי משוטט בסתמיות בין המדפים, הגיע מולי יהודי חם וחייכן, ואמר לי בלבביות: 'שלוש עליכם, יהודי מ'ישראל'. הופתעתי, ידעתי כי חזותי אינה מסגירה דבר על ארץ מוצאי ואני נראה אירופאי מצוי. 'מנין הוא יודע?'

הרהרתי, אך כמובן שום מבע בפניי לא השתנה. הגבתי בהנהון רפה, שנועד להבהיר כי אינני מבין את השפה ואת המושגים עליהם הוא מדבר. אך האיש לא הרפה, ובסופו של דבר - הלבביות החמה שלו המיסה את שנות האימונים שלי במוסד, הכריעה את חומות קור הרוח והארשת הבטוחה שלי... נאלצתי 'להודות' שאני יהודי מ'ישראל, ואז - הוא הקסים אותי בהזמנה אישית חמה להשתתף בסעודת השבת בביתו, תוך הדרכה ברורה כיצד ומתי להגיע, ואני נשביתי בקסמו והבטחתי את השתתפותי בסעודת השבת במעוננו..."

"בהגיעי לביתו בליל שבת, שכחתי להציץ בשעון... אין כפי מילים לתאר את חוויית סעודת השבת המשפחתית הנפלאה שחווייתי. מיד כשנכנס הביתה הגיעו שלושת בניו ושתי בנותיו וברכנו אותו בברכת 'גוט שבת' חגיגית, ואף הוא השיב

- לע"נ שמעון שטרית בן מסעודה ז"ל
- לע"נ אברהם אבהרון בן ג'נינה ז"ל
- לע"נ רפאל פואה בן רוזה ז"ל
- לע"נ בנימין בן טאוס ז"ל
- לע"נ אסתר בת חנה ז"ל
- לע"נ הרבנית חסיה ליליאן בת סוליקה ע"ה
- לע"נ עמנואל בן יקוט ז"ל

התכשיט. הילדה הזאת קבלה את התכשיט ממני בתשלום מלא".

אומרים בעלי המוסר - מה אנחנו לומדים מהספור? שלפעמים אדם חושב, מה אני יכול לתת לקב"ה? מיליונים אין לי, לבנות בנינים אני לא יכול, מה אני כבר יכול לתת לבורא עולם? אבל הקב"ה אומר לו - אני לא צריך את המיליונים שלך, אני לא צריך שתבנה לי בנינים, אני בסך הכל רוצה את הרצון שלך. תקריב משהו ממך, תן לי משהו קטן, תן לי כמה שקלים קטנים וזאת בעצם ההקרבה האמתית. זה נחשב קרבן לקב"ה.

לפני שנים רבות השתוללה בירושלים מגפה מאד קשה לא עלינו. המגפה הזאת פגעה במאור עיניו של האדם. מי שנפגע בחידק הזה - היה מתעורר תוך כמה ימים. עשרות אנשים כבר לקו במגפה והפכו עורים, ה' ישמר. ילד אחד בן תשע בשם בצלאל חי אז בירושלים. אמו גדלה אותו, היתה דואגת לו ומתפללת עליו שהיה תלמיד חכם, וישב וילמד תורה. הוא באמת הוא היה יושב, לומד ומשגן, והאמא היתה מתפללת עליו הרבה מאד שלא ידבק במחלה.

אבל הקב"ה רצה אחרת ויום אחד הוא חזר מתלמוד התורה ואמר לאמו שפואבות לו העינים. האמא נבהלה ואמרה לו: "בוא גלך לרופא ונקנה שזה לא החידק של המגפה". הם הלכו לרופא ותוך כמה דקות קבע הרופא נחיצות: "הבן שלך נדבק במחלה ול"ע עוד כמה ימים הוא כבר לא יראה". ואכן כך היה. תוך כמה ימים הוא אבד את מאור עיניו. האמא בכתה וגם הילד. כאב לו מאד שלא יוכל יותר ללמוד תורה. החליטה האמא שחייבים לעשות משהו, להתפלל לקב"ה. בזמנם היו הולכים להתפלל הרבה בקבר רחל. האמא הושיבה את הילד שלה בעגלה כי לא היה יכול ללכת, ולקחה אותו לקבר רחל, מהלך של לפחות שעתים ברגל. בזמנם לא היתה תחבורה.

הם הגיעו לציון של קבר רחל, שם הרימה האם את קולה, צעקה ובכתה. הבן גם כן התחיל לבכות בעקבות אמו. לפתע פתח הילד את פיו ואמר: "רבנו של עולם, יש לי ממך בקשה, ואני רוצה שרחל אמנו תשמע את הבקשה. זה שאני לא אוכל לראות את אמא יותר, אני מותר למרות שזה יהיה לי קשה מאד. אני רוצה מאד לראות את אמא, היא הכי יקרה לי בעולם. זה שאני לא אראה את החברים - אני אקבל גם את זה באהבה. זה שאני לא אראה את העולם היפה שבארת - זה קשה

לי, אבל אני מקבל את זה. אבל רבנו של עולם - על דבר אחד אני לא מוכן לוותר - על זה שאני לא אלמד תורה, זה שאני לא אוכל לפתח ספר וללמד את התורה שלך - על זה אני לא מוכן לוותר". כך הוא בכה ובכה עד שנרדם. אמו מספרת לאחר מכן, שמרב הבכיות שהילד בכה, נזל ממנו שטף של דמעות שהגיעו עד לקבר.

אחרי שנרדם הילד, חזרה אמו הבייתה, והשאירה אותו לישן עד הבקר. והנה הילד קם בבקר ובהפתעה גדולה אמר לאמא שלו: "אני הולך לתלמוד תורה". אמא שלו לא הבינה ואמרה לו: "איך תלך, אתה עור!" ענה לה: "אני רואה!" האמא התרגשה - איזה נס! התפללות התקבלו ברוח! האמרה לו האמא: "בבקשה בני, בוא גלך לרופא, נראה שברוך ה' הכל בסדר, שחם ושלוש הצצה לא תחזיר". הילד לא רצה ללכת לרופא, הוא רצה ללכת לתלמוד תורה.

נסתה האמא לשכנע אותו לעשות השתדלות כדי שלא יהיה עוד פעם נזק, והוא אמר לה: "אמא, הקב"ה נתן לי את העינים במתנה. אני לא יודע כמה זמן אני אראה, תני לי לנצל עכשיו כל רגע לתלמוד תורה". והאמא הסכימה. כך הוא המשיך להתמיד עוד שנים רבות, והפך לאחד מגדולי ישראל - רבי בצלאל זולטי, שהיה רבה של ירושלים והיה גאון הגאונים, הוא היה יושב ולומד ומתמיד בתורה, והכל מתוך אהבת התורה.

מה אנחנו לומדים מהספור? יש פאן ילד שהיה מוכן להקריב את הכל בשביל התורה הקדושה, והנה זכה ויצא ממנו גדול ישראל. זה מה שהתורה הקדושה באה ללמד את האדם. אמנם אין היום בעלי חיים שאפשר להקריב אותם לקרבן על המזבח, אבל את הרצון שלך, את ההנאה שלך, את הזמן שלך - תקריב לקב"ה. אם אדם ידע וישפיל להבין שבפעשה קטן הוא יכול לתת קרבן לקב"ה, ונדיא שזה יעלה לריח ניחוח ולרצון לה', ובזכות זה נזכה לבנין בית המקדש השלישי במהרה בימינו אמן ואמן.

בברכת שבת שלום, הרב אברהם עטיה

קנייני התורה

קניין מ"א - ומעמידו על האמת

לפני אולי 25 שנה אחי הגדול חזר בתשובה. בעלי תשובה המכירים את הבל העולם החולני - חילוני, מחפשים לתקן את העולם. אחי היה אחד מאותם מתקני עולם עם אש בוערת. ותאמינו לי, כאדם שמגיע מבית מסורת, קשה לבני הבית לקבל מוסר.

לפני שזכיתי לשוב לדרך ישראל סבא, לא היה לי קל לשמוע "הדתה" כלשון בני העם התל-אביבי, אך לא הייתי עד כדי כך חסר רצון לקבל מוסר, וביחס לקשי עורף אחים הייתי מקשיב. והנה, לאחר הבר מצווה, אחי שידל אותי להניח תפילין. בהתחלה היה לי קשה. מודה, שהרי בית בו לא מעודדים הנחת תפילין לא נתון יותר מדי מוטבציה להמשיך להרגיש שאתה כל בוקר מודד לעצמך לחץ דם ואפילו תוצאה של מדדים אתה לא מקבל, והרוחניות לא היתה יותר מדי בראש מעייניי. ואז בשלב מסוים התחלתי להניח אותם... בארון.

אחי, יאמר לזכותו, לא הרפה ממני. התנהל שקלא וטריא של וויכוחים, אך בסוף סגרנו על דרך אמצע - "תגיד רק קריאת שמע פעמיים ביום", אמר. "לא יודע, זה ארוך ליי". "טוב אז רק בלילה לפני שאתה הולך לישון, וזהו!" הסכמתי. תבינו, נער חילוני, בן 14-15 אומר קריאת שמע, ובכך שורף את כל הקליפות של חטיבות הביניים, הגימנסיות והכפירה. איזו נחת רוח לה! אם לכל תלמיד גימנסיוני היה אח כמוהו, מבטיח לכם, לא רק שלא היו הפגנות בקפלן - היו משנים את שם הרחוב ל"אדמו"ר מראחמיסטרווקא" עם עי"נים ואל"פים בין האותיות והיה נפתח שטיבלאך על איילון, ובמקום עזריאלי היה בית כנסת ענק. שיזדקף כל זה לזכותו ורפואתו.

לא תאמינו, אך יום אחד באתי אליו עם חידוש מקריאת שמע.

והנה האברך בעל ההספקים מחייך אליו ואומר לו בחיפוף: "חזק וברוך, יישר כח!", ובלבו חושב 'למי יש זמן להתפלפל עכשיו?!' ומתפנה ללימודו, בעוד חברו עומד בטעותו וממשיך לספר להבא בתור את אשר התחדש לו.

כן כן, הנער ששם כיפה רק בקידוש של שבת וקורא כל לילה קריאת שמע מתחת לשמיכה: "אתה יודע מה ההבדל בין קריאת שמע של שחרית לקריאת שמע של ערבית?!" "מה?" הוא שאל. אם אני זוכר נכון, אמרתי לו שיש הבדל דקדוקי ביניהם. הוא חיך, ואמר ששיניהם אותו דבר, ולא קראתי נכון, והראה לי את טעותי. אמנם התאכזבתי שלא זכיתי לכוון לאמת, אך יצאתי משם עם תיקון, שלולא שהעמידני על האמת, הייתי עומד בטעותי מי יודע כמה זמן!

נכיר את הקניין המ"א - ומעמידו על האמת. אתם יודעים, אברכים חיים על הספקים. לא לכולם יש זמן להקשיב, ויש כאלה שיבוא אחד ויספר להם "חידוש", אך מה לעשות, לא כולם זוכים לכוון לאמת, והחידוש הוא טעות מייסודה. לפעמים הוא חולק על משנה מפורשת, לפעמים על מאמר חז"ל בגמרא, ולא במכוון, אלא שלא ידע. והנה האברך בעל ההספקים מחייך אליו ואומר לו בחיפוף: "חזק וברוך, יישר כח!", ובלבו חושב 'למי יש זמן להתפלפל עכשיו?!', ומתפנה ללימודו, בעוד חברו עומד בטעותו וממשיך לספר להבא בתור את אשר התחדש לו.

נכון, יש כאלה שאם תדחה את תירוצם ותתקנם - יתווכחו איתך עד שתגיד 'מודה אני', אך לא כולם כאלה. ואדרבה, אדם שבוחר להעמיד את חברו על האמת, חייב להתפלפל עמו, וניתוח הסברא בפלפול נעים מביאו לידי קניין התורה! ולמוכחים ינעם להעמיד דברי חבריהם על האמת, שהתורה היא היא גופא האמת! (ברכות ה:) שנא "אמת קנה ואל תמכר" (משלי כג, כ"א) ואל לנו לתת להם לעמוד בטעותם, ואל ישעו בדברי שקר (עפי"ל לשה"כ בשמות, ה, ט), כי אם יקום (השקר) והתהלך בחוץ על משענתו - וניקה המכה?! (וכי מכה הבריות בטעותו וניקה?!), אלא, רק שבתו ייתן (השומע יישב את חברו) ובכך 'רפוא ירפא!' (עפי"ל לשה"כ בשמות כא, יט)

הרב עמירם טובי הי"ו
להזמנת הרצאות לזיכוי הרבים - חייגו 053-3156363
לשמיעת השיעורים בקול הלשון - חייגו 03-6171111, הקישו 7 ואז 956363

יצא לאור הספר שרבים חיכו לו

פניני בית לוי - חלק ב' על המועדים ופרשיות השבוע

וורטים נדירים
מהלכים מאלפים
סיפורים מחזקים
ושיחות שלא ראו אור מעולם

משיחותיו של

הרה"ג **אברהם עטייה** שליט"א
רב קהילת בית לוי בבית וגן

הספר ערוך בשפה השווה לכל נפש,
אברכים ובעלי בתים,
מגידי שיעורים ועוד

ניתן להשיג אצל המחבר: 0586666447 | 0507658052 | 029664455. אצל אורי: 0505340701
בחייל ravattia@gmail.com | בבית הכנסת בית לוי רח' יוסף חכמי 48

הרב עמירם טובי
הוצאת כחוויה אחרת

יש הגדה טאל פסח,

יש... אגדה

של פסח!

פרטים בקרוב...

לתרומה לעלון לדיכוי הרבים, וכן להקדשות לרפואה להצלחה ולע"נ: 050-7658052
לקבלת העלון למייל ולכל נושאי העלון, יש לשלוח מייל לכתובת: ALON.BEITLEVY@GMAIL.COM